

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (osmi senat)

1. september 2021 *

„Institucionalno pravo – Član EESO – Preiskava urada OLAF o trditvah glede psihičnega nasilja – Odločitev, da se član razreši vodstvenih nalog in dejavnosti upravljanja s kadri – Ničnostna tožba – Izpodbojni akt – Dopustnost – Ukrep, sprejet v interesu službe – Pravna podlaga – Pravica do obrambe – Zavrnitev dostopa do prilog k poročilu urada OLAF – Razkritje bistva pričanj v obliki povzetka – Odgovornost“

V zadevi T-377/20,

KN, ki ga zastopata M. Casado García-Hirschfeld in M. Aboudi, odvetnika,

tožeča stranka,

proti

Evropskemu ekonomsko-socialnemu odboru (EESO), ki ga zastopajo M. Pascua Mateo, K. Gambino, X. Chamodraka, A. Carvajal García-Valdecasas in L. Camarena Januzec, agenti, skupaj z A. Duron, odvetnico,

tožena stranka,

zaradi, prvič, predloga na podlagi člena 263 PDEU za razglasitev ničnosti sklepa EESO z dne 9. junija 2020, in drugič, predloga na podlagi člena 268 PDEU za povrnitev škode, ki naj bi jo utrpela tožeča stranka,

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat),

v sestavi J. Svaningsen (poročevalec), predsednik, C. Mac Eochaidh in T. Pynnä, sodnika,

sodna tajnica: M. Marescaux, administratorica,

na podlagi pisnega dela postopka in obravnave z dne 21. aprila 2021

izreka naslednjo

* Jezik postopka: francoščina.

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 KN, tožeča stranka, je od 1. maja 2004 član Evropskega ekonomsko-socialnega odbora (EESO). Med aprilom 2013 in 27. oktobrom 2020 je bila predsednik skupine delodajalcev, ustanovljene znotraj EESO (v nadaljevanju: I. skupina).
- 2 Evropski urad za boj proti goljufijam (OLAF) je 6. decembra 2018, potem ko je bil obveščen o trditvah v zvezi z ravnanjem tožeče stranke v odnosu do drugih članov EESO in članov osebja EESO, v zvezi z njo začel preiskavo. Tožeča stranka je bila o začetku te preiskave obveščena z dopisom z dne 18. oktobra 2019.
- 3 OLAF je 25. novembra 2019 tožečo stranko zaslišal. Ta je svoje zaslihanje dopolnila s pisnima izjavama, predloženima z elektronskima dopisoma z dne 26. in 29. novembra 2019.
- 4 OLAF je z dopisom z dne 4. decembra 2019 v skladu s členom 9(4) Uredbe (EU, Euratom) št. 883/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 11. septembra 2013 o preiskavah, ki jih izvaja OLAF, ter razveljavitvi Uredbe (ES) št. 1073/1999 Evropskega parlamenta in Sveta in Uredbe Sveta (Euratom) št. 1074/1999 (UL 2013, L 248, str. 1) tožečo stranko pozval, naj pisno v desetih delovnih dneh poda svoja stališča o dejstvih, ki se nanašajo nanjo, kot so bila predstavljena v povzetku, priloženem temu dopisu. Ta dejstva so se nanašala na ravnanje tožeče stranke v odnosu do A, B in C ter splošneje do članov osebja tajništva I. skupine.
- 5 Tožeča stranka je 17. decembra 2019 predložila svoja stališča o povzetku dejstev, ki so se nanašala nanjo.
- 6 OLAF je z dopisom z dne 16. januarja 2020 tožečo stranko obvestil o zaključku preiskave in predložitvi končnega poročila (v nadaljevanju: poročilo urada OLAF) belgijskemu zveznemu tožilstvu in predsedniku EESO. Zadnjenavedeni je bil med drugim pozvan, naj prepise zaslihanj prič in prijaviteljev obravnava „kar najbolj zaupno“, saj vsebujejo „zelo občutljive informacije, zaradi katerih bi bile lahko zadevne osebe še bolj izpostavljene“. Poleg tega je bil predsednik EESO izrecno pozvan, naj se v primeru zahteve za dostop do navedenih prepisov posvetuje z uradom OLAF.
- 7 Poročilu urada OLAF so bila v skladu s členom 11 Uredbe št. 883/2013 priložena priporočila glede ukrepov, ki jih je treba sprejeti na podlagi preiskave. OLAF je tako po eni strani belgijskemu zveznemu tožilstvu priporočil, naj zoper tožečo stranko začne sodni postopek v zvezi z dejstvi, ki naj bi pomenila psihično nasilje nad A in B, saj naj bi ta dejstva lahko pomenila kaznivo dejanje v smislu člena 442a Code pénal belge (belgijski kazenski zakonik). Po drugi strani je prav tako glede navedenih dejstev in domnevne zlorabe v odnosu do C in D ter drugih članov osebja, ki so opravljali ali še opravljajo naloge v tajništvu I. skupine, OLAF EESO priporočil, naj razmisli o začetku postopka iz člena 8 Kodeksa ravnanja članov EESO, ki je začel veljati 20. februarja 2019 (v nadaljevanju: Kodeks ravnanja iz leta 2019), in četrtega dela Poslovnika EESO ter naj sprejme „vse ukrepe, potrebne za to, da se prepreči kakršen koli nov primer nasilja [tožeče stranke] na delovnem mestu“.

- 8 Tožeča stranka je z elektronskim dopisom z dne 21. januarja 2020 predsednika EESO pozvala, naj začne postopek iz člena 8 Kodeksa ravnanja iz leta 2019 v zvezi z morebitnimi kršitvami navedenega kodeksa s sklicem seje posvetovalnega odbora o ravnanju članov, ustanovljenega s členom 7 istega kodeksa (v nadaljevanju: posvetovalni odbor), in sicer pred glasovanjem v I. skupini, predvidenim za naslednji dan, zaradi imenovanja kandidata te skupine na volitvah predsednika EESO.
- 9 Predsednik EESO je na seji, ki je potekala 21. januarja 2020 in ki se je je tožeča stranka udeležila, člane predsedstva EESO obvestil o prejemu poročila urada OLAF 16. januarja 2020 in priporočilih, ki so mu bila priložena.
- 10 Predsednik EESO je z obvestilom z dne 22. januarja 2020 poročilo urada OLAF predložil posvetovalnemu odboru in ga v skladu s členom 7(4) Kodeksa ravnanja iz leta 2019 pozval, naj v 30 koledarskih dneh poda mnenje o zatrjevanih kršitvah navedenega kodeksa. Vendar je predsednik EESO hkrati navedel, da zaradi zaščite prič in prijaviteljev prepisi njihovih zaslišanj pred uradom OLAF posvetovalnemu odboru niso bili predloženi.
- 11 Istega dne so se člani I. skupine odločili predlagati kandidaturo tožeče stranke za predsednika EESO na volitvah, ki naj bi potekale oktobra 2020.
- 12 Predsednik posvetovalnega odbora je z obvestilom z dne 10. februarja 2020 tožečo stranko povabil na zaslihanje, ki naj bi potekalo 6. marca 2020.
- 13 Tožeča stranka je z dopisom z dne 17. februarja 2020 predsedniku posvetovalnega odbora med drugim predlagala, naj ji predloži „kopijo vseh dokumentov, neposredno povezanih s trditvami [zoper njo], seveda ob upoštevanju načela zaupnosti“.
- 14 OLAF je v odgovor na prošnjo EESO v elektronskem dopisu z dne 20. februarja 2020 navedel, da nekatere informacije praviloma ne smejo biti predložene zadevni osebi, zlasti osebni podatki tretjih oseb, natančneje osebni podatki prič in prijaviteljev, ter pravna presoja dejstev, ki jo je opravil OLAF. EESO je bil še pozvan, naj uradu OLAF pošlje nezaupno različico poročila, ki jo je ta organ nameraval predložiti tožeči stranki, preden ji jo bo poslal. OLAF je elektronskemu dopisu informativno priložil tudi smernice o uporabi končnih poročil v službah Evropske komisije v okviru postopkov izterjave in drugih ukrepov v sektorju neposrednih izdatkov in zunanje pomoči.
- 15 Tožeči stranki je bila 4. marca 2020 predložena različica poročila urada OLAF, iz katere so bili izvzeti nekateri podatki, zlasti zaradi ohranjanja anonimnosti prič in prijaviteljev, in ki ni imela nobene priloge (v nadaljevanju: nezaupna različica poročila urada OLAF).
- 16 Tožeča stranka je v elektronskem dopisu z dne 4. marca 2020 predsedniku posvetovalnega odbora med drugim predlagala, naj se njeno zaslihanje, ki naj bi potekalo 6. marca 2020, prestavi na poznejši datum, da bo imela več časa za seznanitev z nezaupno različico poročila urada OLAF.
- 17 Posvetovalni odbor, sestavljen iz po dveh članov iz vsake od treh skupin EESO, je 6. marca 2020 zaslišal tožečo stranko, pred tem pa je ločeno zaslišal še preiskovalce urada OLAF in nekdanjega člana EESO, D, kot prijavitelja.
- 18 Tožeča stranka se je na zaslišanju zlasti pritožila zaradi omejenosti dostopa, ki ji je bil omogočen do poročila urada OLAF.

- 19 D je na zaslišanju nasprotoval navzočnosti enega od članov I. skupine v posvetovalnem odboru, E, ker naj bi bil v položaju navzkrižja interesov. To navzkrižje interesov naj bi izhajalo iz dejstva, da je na zahtevo tožeče stranke vodil preiskavo v tajništvu I. skupine, ob koncu katere naj bi pripravil poročilo, ki je vsebovalo trditve v zvezi z ravnanjem A, to poročilo pa naj bi tožeča stranka nato uporabila za pridobitev zaupnice na eni od sej predsedstva I. skupine, ki je potekala 25. oktobra 2018.
- 20 Drugo zaslihanje tožeče stranke v posvetovalnem odboru, predvideno za 17. marec 2020, ni moglo biti izvedeno zaradi omejitev, odrejenih kot odgovor na zdravstveno krizo, povezano s COVID-19. V nadaljevanju nista niti posvetovalni odbor niti tožeča stranka predlagala priprave takega drugega zaslihanja.
- 21 Posvetovalni odbor je z dopisom z dne 2. aprila 2020 predsednika EESO obvestil, da E ne bo sodeloval v razpravah posvetovalnega odbora o zadevi tožeče stranke, saj je v položaju navzkrižja interesov. V tem dopisu je bilo še navedeno, da se v teh okoliščinah druga članica I. skupine v posvetovalnem odboru, F, ni strinjala z odločitvijo o izključitvi E iz razprav in da zato niti ona ne bo sodelovala v razpravah posvetovalnega odbora o zadevi tožeče stranke.
- 22 Tožeča stranka je v dopisu z dne 7. aprila 2020, naslovljenem na predsednika EESO, navedla, da ima zdravstvene težave in da zato za nedoločen čas ne more opravljati nalog predsednika I. skupine. Za začasno nadomeščanje pri opravljanju teh nalog v času bolniške odsotnosti tožeče stranke je bil imenovan podpredsednik I. skupine.
- 23 Posvetovalni odbor je v skladu s členom 8(2) Kodeksa ravnanja iz leta 2019 z dopisom z dne 28. aprila 2020, naslovljenim na predsednika EESO, predložil svoja priporočila glede domnevnih kršitev Kodeksa ravnanja, ki naj bi jih storila tožeča stranka. Posvetovalni odbor je predsednika EESO zlasti pozval, naj sprejme te ukrepe:

„1. Posvetovalni odbor se ob upoštevanju zaslišanj urada OLAF in [tožeče stranke], ki jih je ta odbor pripravil 6. marca 2020, ter po poglobljeni preučitvi zapisnika z zaslihanja [tožeče stranke], ki ga je opravil urad OLAF, in poročila urada OLAF strinja z dejanskimi ugotovitvami urada OLAF in pravnimi ugotovitvami, ki izhajajo iz njih. Posvetovalni odbor zato ugotavlja, da je [tožeča stranka] s svojim ravnanjem v odnosu do članov osebja in nekdanjih članov EESO kršila člen 1(4) Poslovnika EESO, člen 4(1) Kodeksa ravnanja članov EESO z dne 17. januarja 2013, člen 4(1) Kodeksa [ravnanja iz leta 2019] in člen 31(1) Listine Evropske unije o temeljnih pravicah. Posvetovalni odbor še ugotavlja, da so se v okviru preiskav urada OLAF v celoti spoštovale procesne pravice preiskovane osebe.

2. [Tožeči stranki] se zaradi resnih ponavljajočih se kršitev osrednjih določb evropskega pravnega reda odvzame njena vodstvena pravica in s tem tudi njena avtoriteta v odnosu do članov osebja tajništva I. skupine.

3. Ker se tožeči stranki odvzame pravica do vodenja članov osebja in ker je položaj predsednika tesno povezan s to pravico, je [tožeča stranka] začasno odstavljena s položaja predsednika I. skupine; začasna odstavitev se uporabi ne glede na to, da je [tožeča stranka] predsedovanje I. skupini iz zdravstvenih razlogov do okrevanja prepustila podpredsedniku te skupine.

4. Predsednik EESO [...] naj [od tožeče stranke] zahteva umik kandidature za predsedovanje EESO, ki so jo člani I. skupine potrdili v glasovalnem postopku 23. januarja 2020, da se tako prepreči nastanek škode za EESO in njegove člane.

5. Če bi belgijsko tožilstvo začelo preiskavo, EESO začne sodni postopek za vložitev premoženjskopравnega zahtevka v kazenskem postopku zoper [tožečo stranko] [...]"
24. Predsednik EESO je v skladu s členom 8(3) Kodeksa ravnanja iz leta 2019 z dopisom z dne 12. maja 2020 tožečo stranko pozval, naj mu predloži morebitna pisna stališča glede priporočil posvetovalnega odbora.
25. Evropski parlament je 13. maja 2020 sprejel Sklep (EU) 2020/1984 o razrešnici glede izvrševanja splošnega proračuna Evropske unije za proračunsko leto 2018, oddelek VI – Evropski ekonomsko-socialni odbor (UL 2020, L 417, str. 469), v katerem je ta institucija odložila podelitev razrešnice generalnemu sekretarju EESO glede izvrševanja proračuna EESO za proračunsko leto 2018. Naslednjega dne je Evropski parlament sprejel Resolucijo (EU) 2020/1985 s pripombami, ki so del sklepa o razrešnici glede izvrševanja splošnega proračuna Evropske unije za proračunsko leto 2018, oddelek VI – Evropski ekonomsko-socialni odbor (UL 2020, L 417, str. 470), v skladu s katero je bil EESO pozvan, naj ga pred koncem septembra 2020 obvesti o ukrepih, ki jih je sprejel na podlagi priporočil iz poročila urada OLAF.
26. Predsednik EESO se je 27. maja 2020 v skladu s členom 8(3) Kodeksa ravnanja iz leta 2019 posvetoval z razširjenim ožjim predsedstvom EESO.
27. Tožeča stranka je z dopisom z dne 2. junija 2020 predsedniku EESO predložila svoja stališča glede priporočil posvetovalnega odbora. Posvetovalnemu odboru je zlasti očitala, da je kršil njeno pravico do obrambe, saj ni imela vpogleda v priloge k poročilu urada OLAF in zato ni mogla predstaviti pripomb nanje.
28. Predsednik EESO je z obvestilom z dne 3. junija 2020 članom predsedstva EESO predložil priporočila posvetovalnega odbora in pisna stališča tožeče stranke o njih, nezaupno različico poročila urada OLAF ter sklep Parlamenta o odlogu proračunske razrešnice, da bi ti sprejeli sklep v zvezi s tožečo stranko. Temu obvestilu je bil priložen tudi osnutek sklepa.
29. Predsedstvo EESO je na seji, ki je potekala 9. junija 2020 ob izključitvi javnosti, sprejelo sklep, na katerega se nanaša ta tožba (v nadaljevanju: izpodbijani sklep), in sicer z 21 glasovi za, štirimi glasovi proti in enim vzdržanim, ena glasovnica pa ni bila veljavna. Edini člen tega sklepa se glasi:

„Predsedstvo

1. se je seznanilo z ugotovitvami urada OLAF in posvetovalnega odbora glede odgovornosti [tožeče stranke] [...] v zvezi z dejanji nasilja in neprimerne ravnanja, ki jih je obtožena;
2. ugotavlja, da se sankcije, določene s [Kodeksom ravnanja iz leta 2019], v skladu z načelom zakonitosti kazni v obravnavani zadevi ne uporabljajo (*nulla poena sine lege*);
3. [tožeči stranki] predlaga, naj:
 - odstopi s položaja predsednika I. skupine,
 - umakne kandidaturo za predsedovanje EESO;
4. [tožečo stranko] razrešuje vseh vodstvenih nalog in dejavnosti upravljanja s kadri;

5. generalnemu sekretarju nalaga, naj sprejme ukrepe, potrebne za to, da bo lahko EESO vložil premoženjskopravni zahtevek, če bi belgijski okrožni državni tožilec uvedel postopek zoper [tožečo stranko];

6. generalnemu sekretarju nalaga, naj ta sklep pošlje uradu OLAF in Evropskemu parlamentu; sklep se lahko po potrebi pošlje tudi drugim institucijam in/ali organom držav članic.

Ta sklep je sestavni del zapisnika seje predsedstva, ki je potekala 9. junija 2020, njegovo razširjanje pa je omejeno.“

- 30 Izpodbijani sklep je bil tožeči stranki vročen 17. junija 2020.
- 31 Plenarna skupščina EESO je s sklepom z dne 15. julija 2020 na predlog Auditorat du travail de Bruxelles (oddelek za zadeve v pristojnosti delovnih sodišč pri državnem tožilstvu v Bruslju, Belgija) in po prejemu stališč tožeče stranke tej odvzela imuniteto. Nato je plenarna skupščina s sklepom z dne 28. julija 2020 odločila, da bo ta organ vložil premoženjskopravni zahtevek v postopku, uvedenem zoper tožečo stranko pri Tribunal correctionnel de Bruxelles (kazensko sodišče v Bruslju, Belgija).
- 32 Bolniška odsotnost tožeče stranke se je končala 28. avgusta 2020.
- 33 Direktor direktorata EESO za človeške vire in finance je z dopisom z dne 1. septembra 2020 tožečo stranko obvestil, da je na podlagi izpodbijanega sklepa razrešena vodstvenih nalog in dejavnosti upravljanja s kadri v tajništvu I. skupine. Tožeča stranka je bila poleg tega pozvana, naj imenuje drugega člana I. skupine, ki bo zagotavljal tekoče vodenje tajništva te skupine.
- 34 I. skupina je 8. septembra 2020 vložila kandidaturo enega od svojih drugih članov za predsedovanje EESO, tožeča stranka pa je umaknila svojo kandidaturo na teh volitvah.
- 35 I. skupina je 27. oktobra 2020, ko je tožeči stranki potekel mandat, izvolila novega predsednika. Istega dne je bila kandidatka, ki jo je predlagala I. skupina, izvoljena za predsednico EESO.
- 36 Tožeča stranka je bila s Sklepom Sveta (EU) 2020/1636 z dne 30. oktobra 2020 o imenovanju člana Evropskega ekonomsko-socialnega odbora za obdobje od 21. septembra 2020 do 20. septembra 2025 (UL 2020, L 369, str. 1) na predlog Republike Poljske imenovana za člana EESO za obdobje od 21. septembra 2020 do 20. septembra 2025.

Postopek in predlogi strank

- 37 Tožeča stranka je z vlogo, ki je v sodno tajništvo Splošnega sodišča prispela 18. junija 2020, vložila to tožbo.
- 38 Tožeča stranka je z ločenim aktom, ki je bil v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložen istega dne, vložila predlog za izdajo začasne odredbe zaradi odloga izvršitve izpodbijanega sklepa. Ta predlog je bil zaradi neobstoja nujnosti zavržen s sklepom z dne 22. julija 2020, KN/EESO (T-377/20 R, neobjavljen, EU:T:2018:261), odločitev o stroških pa je bila pridržana.

- 39 Tožeča stranka je v drugem ločenem aktu, ki je bil v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložen istega dne, predlagala, naj Splošno sodišče odloči po hitrem postopku iz člena 152 Poslovnika Splošnega sodišča. Splošno sodišče (osmi senat) je s sklepom z dne 24. julija 2020, ki je bil tožeči stranki vročen 27. julija 2020, ta predlog zavrnilo.
- 40 Tožeča stranka je z aktom, v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vloženim 29. junija 2020, predlagala, naj se ji v skladu s členom 66 Poslovnika zagotovi anonimnost, kar ji je bilo priznано.
- 41 Tožeča stranka je z aktom, v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vloženim 31. avgusta 2020, vložila nov predlog za izdajo začasne odredbe, ki je temeljil na domnevnem obstoju novih dejstev v smislu člena 160 Poslovnika in katerega predmet je bil odlog izvršitve izpodbijanega sklepa. Ta predlog je bil zaradi neobstoja nujnosti zavrjen s sklepom z dne 19. oktobra 2020, KN/EESO (T-377/20 R II, neobjavljen, EU:T:2020:505), odločitev o stroških pa je bila pridržana.
- 42 Pisni del postopka je bil po drugi izmenjavi vlog končan 25. novembra 2020.
- 43 Tožeča stranka je z dopisom z dne 18. decembra 2020 v skladu s členom 106(2) Poslovnika predlagala, naj se opravi obravnava.
- 44 Splošno sodišče je z dopisom sodnega tajništva z dne 9. februarja 2021 v okviru ukrepov procesnega vodstva EESO pozvalo, naj predloži – po potrebi v nezaupni različici – priloge k poročilu urada OLAF, vključno s prepisi zaslišanj prič in prijaviteljev, brez poseganja v določbe členov 92(3) in 103 Poslovnika Splošnega sodišča.
- 45 EESO je v dopisu z dne 23. februarja 2021 pojasnil, da so priloge k poročilu urada OLAF zaupne in jih torej ni mogoče predložiti tožeči stranki. V teh okoliščinah je EESO menil, da je mogoče zahtevane dokumente predložiti le na podlagi sklepa o pripravljalnem ukrepu v skladu s členom 91(b) Poslovnika, pri čemer mora biti njihova obravnava urejena s členom 103 Poslovnika.
- 46 Splošno sodišče je z dopisom sodnega tajništva z dne 5. marca 2021 v okviru ukrepa procesnega vodstva strankama postavilo vprašanja za pisne odgovore, stranki pa sta nanje odgovorili v določenem roku.
- 47 Splošno sodišče je s sklepom z dne 9. marca 2021 EESO v skladu s členom 92(3) Poslovnika odredilo, naj predloži priloge k poročilu urada OLAF, vključno s prepisi zaslišanj prič in prijaviteljev, ki mu jih je OLAF predložil z obvestilom z dne 16. januarja 2020. Ob tem je bilo še pojasnjeno, da ti dokumenti v tej fazi postopka ne bodo predloženi tožeči stranki, razen če lahko EESO poleg celotne različice navedenih dokumentov predloži še njihovo nezaupno različico.
- 48 EESO je 17. marca 2021 predložil zaupno različico prilog k poročilu urada OLAF.
- 49 Splošno sodišče je 30. marca 2021 odločilo, da so dokumenti, ki jih je tožena stranka predložila na podlagi sklepa o pripravljalnem ukrepu z dne 9. marca 2021, upoštevni za odločanje o sporu in da so zaupni. Poleg tega je odločilo, da sprejme ukrep procesnega vodstva v zvezi s podrobnimi pravili, v skladu s katerimi bi bilo mogoče z navedenimi dokumenti seznaniti tožečo stranko.
- 50 Splošno sodišče je odvetnika tožeče stranke z dopisom sodnega tajništva z dne 30. marca 2021 pozvalo, naj pred prejemom izvoda zaupne različice prilog k poročilu urada OLAF sprejmeta zavezo o zaupnosti. Ta sta 7. aprila 2021 Splošnemu sodišču vrnila podpisani zavezi o zaupnosti.

- 51 Splošno sodišče je z dopisom sodnega tajništva z dne 7. aprila 2021 odvetnika tožeče stranke pozvalo, naj v zaupni različici prilog k poročilu urada OLAF opredelita morebitne elemente, katerih bistvo ni vključeno v nezaupno različico poročila urada OLAF, do katere je imela tožeča stranka dostop, in naj po potrebi predstavita dodatna stališča, ki bi lahko vplivala na izid upravnega postopka in bi jih tožeča stranka lahko predložila v fazi tega postopka, če bi bila z navedenimi elementi seznanjena. Odvetnika tožeče stranke sta se na ta poziv odzvala v za to določenem roku.
- 52 Stranki sta ustna stališča predstavili na obravnavi 21. aprila 2021. EESO je med obravnavo zaprosil za dovoljenje, da pisno odgovori na stališča, ki sta jih predložila odvetnika tožeče stranke v zvezi z zaupno različico prilog k poročilu urada OLAF. Splošno sodišče je po prejemu pisnih stališč EESO 5. maja 2021 končalo ustni del postopka.
- 53 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo razglasi za dopustno;
 - izpodbijani sklep razglasi za ničn;
 - EESO naloži, naj ji povrne nepremoženjsko škodo v višini 200.000 EUR in premoženjsko škodo v višini 50.000 EUR, ki ju je utrpela;
 - EESO naloži plačilo vseh stroškov.
- 54 EESO Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrže kot nedopustno;
 - podredno, tožbo zavrne kot neutemeljeno;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov, vključno s stroški, ki se nanašajo na postopek za izdajo začasne odredbe in predlog za hitri postopek.

Pravo

Dopustnost predlogov za razglasitev ničnosti

- 55 EESO trdi, čeprav formalno z ločenim aktom ni uveljavljal ugovora nedopustnosti, da bi bilo treba ničnostno tožbo zavreči kot nedopustno.
- 56 Na prvem mestu, EESO trdi, da sta bila poziva tožeči stranki, naj odstopi s položaja predsednika I. skupine in naj umakne kandidaturo za predsedovanje, brez zavezujočih pravnih učinkov, saj naj bi bila odločitev o odstopu ali umiku kandidature izključno v rokah tožeče stranke.
- 57 Na drugem mestu, EESO meni, da je bila odločitev o tem, da se tožeča stranka razreši vodstvenih nalog in dejavnosti upravljanja s kadri v tajništvu I. skupine, zgolj ukrep notranje reorganizacije EESO, ki jo je sprejela uprava v skladu s pristojnostjo, ki jo ima za prosto organizacijo svojih

služb. Iz sodbe z dne 25. februarja 1988, Les Verts/Parlament (190/84, EU:C:1988:94), pa naj bi bilo razvidno, da akti, ki povzročijo pravne učinke zgolj znotraj uprave, ne ustvarijo pravic ali obveznosti za tretje osebe in ne pomenijo izpodbojnih aktov v skladu s členom 263 PDEU.

- 58 Na tretjem mestu, glede preostalih elementov izpodbijanega sklepa, ki se po eni strani nanašajo na vložitev premoženjskopравnega zahtevka EESO v okviru postopka pred Tribunal correctionnel de Bruxelles (kazensko sodišče v Bruslju), po drugi strani pa na predložitev izpodbijanega sklepa več institucijam ali organom Evropske unije ali držav članic, EESO meni, da gre za „akte, s katerimi se samo izvršujejo priporočila urada OLAF“, ki naj jih prav tako ne bi bilo mogoče izpodbijati z ničnostno tožbo.
- 59 Tožeča stranka te trditve izpodbija.
- 60 V obravnavani zadevi je predsedstvo EESO z izpodbijanim sklepom v zvezi s tožečo stranko sprejelo tri ukrepe, zato je treba preučiti, ali je nad temi ukrepi mogoče opraviti sodni nadzor na podlagi člena 263 PDEU.

Poziva k odstopu s položaja predsednika I. skupine in umiku kandidature za predsedovanje EESO

- 61 Predsedstvo EESO je v odstavku 3 edinega člena izpodbijanega sklepa tožečo stranko pozvalo, naj odstopi s položaja predsednika I. skupine in naj umakne kandidaturo za predsedovanje EESO.
- 62 V skladu s sodno prakso so akti, zoper katere je mogoče vložiti ničnostno tožbo, vsi akti, ki jih sprejmejo institucije, organi, uradi ali agencije Unije ne glede na njihovo vrsto ali obliko, katerih namen je ustvariti zavezujoče pravne učinke, ki lahko posežejo v interese tožeče stranke, tako da bistveno spremenijo njen pravni položaj (glej sodbo z dne 25. junija 2020, SatCen/KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, točka 69 in navedena sodna praksa).
- 63 Kot pa upravičeno trdi EESO, sta v obravnavani zadevi poziva k odstopu s položaja predsednika I. skupine in umiku kandidature za predsedovanje že po naravi brez vsakršnega zavezujočega pravnega učinka v smislu te sodne prakse.
- 64 Predsedstvo EESO namreč ni imelo pristojnosti zahtevati odstopa enega od svojih članov iz ožjega predsedstva skupine ali umika kandidature na volitvah za predsednika tega odbora, zato bi se tožeča stranka lahko prosto odločila, da tema pozivoma ne bo ugodila.
- 65 Poleg tega je v obravnavani zadevi tožeča stranka kljub temu pozivoma ostala na položaju predsednika I. skupine do izteka mandata 27. oktobra 2020.
- 66 Drži sicer, da je 8. septembra 2020, ko je I. skupina predlagala kandidaturo enega od svojih drugih članov za predsedovanje EESO in je od sprejetja izpodbijanega sklepa preteklo skoraj tri mesece, tožeča stranka sprejela umik svoje kandidature.
- 67 Vendar se s to tožbo, vloženo 18. junija 2020, ne izpodbija odločitev tožeče stranke z dne 8. septembra 2020, da umakne kandidaturo za predsedovanje EESO, ampak poziv predsedstva k njenemu umiku, ki pa nima značilnosti akta, s katerim se posega v položaj (glej po analogiji sodbo z dne 12. maja 2015, Dalli/Komisija, T-562/12, EU:T:2015:270, točka 155).

68 Iz tega sledi, da izpodbijani sklep v delu, v katerem je z njim tožeča stranka pozvana, naj odstopi s položaja predsednika I. skupine in naj umakne kandidaturo za predsedovanje EESO, nima zavezujočih pravnih učinkov. Torej je treba predloge za razglasitev ničnosti v delu, v katerem se z njimi izpodbijata taka poziva, zavreči kot nedopustne.

Odločitev o razrešitvi tožeče stranke vseh vodstvenih nalog in dejavnosti upravljanja s kadri

69 Predsedstvo EESO je v odstavku 4 edinega člena izpodbijanega sklepa tožečo stranko razrešilo vseh vodstvenih nalog in dejavnosti upravljanja s kadri.

70 V skladu s členom 80(1) Poslovnika imajo „[s]kupine [...] tajništva, ki so neposredno podrejena predsedniku skupine“. V skladu s členom 80(2) in (3) istega poslovnika se pristojnosti organa za imenovanja in organa za sklepanje pogodb (v nadaljevanju: OSP) glede članov osebja tajništva skupine izvajajo „na predlog predsednika skupine“.

71 V obravnavani zadevi je iz dopisa direktorja direktorata EESO za človeške vire in finance z dne 1. septembra 2020, navedenega v točki 33 zgoraj, razvidno, da je odločitev o tem, da se tožeča stranka razreši vodstvenih nalog in dejavnosti upravljanja s kadri, učinkovala tako, da ta ni mogla več sodelovati pri zaposlovanju, ocenjevanju, premestitvah, usposabljanju, službenih poteh ali razporejanju delovnega časa članov osebja tajništva I. skupine.

72 Te naloge in pooblastila se torej nanašajo na pristojnosti, povezane z izvajanjem vodstvenih pooblastil, ki jih ima tožeča stranka kot predsednik I. skupine, kot to poleg tega izhaja iz priporočil posvetovalnega odbora, navedenih v točki 23 zgoraj.

73 EESO je v zvezi s tem na obravnavi še potrdil dokončnost takega ukrepa, pri čemer je navedel, da tožeča stranka ne bi mogla več opravljati takih vodstvenih nalog in dejavnosti upravljanja s kadri, tudi če bi bila po izteku mandata ponovno izvoljena na položaj predsednika I. skupine. Okoliščine, na katero je prav tako napotil EESO na obravnavi, to je, da bi ta organ lahko izpodbijani sklep v prihodnje revidiral, če bi se spremenile okoliščine, s katerimi je bilo utemeljeno njegovo sprejetje, tako da bi na primer upošteval izid kazenskega postopka, uvedenega zoper tožečo stranko, pri presoji dopustnosti tožbe ni mogoče upoštevati, saj je treba to presojno opraviti ob upoštevanju položaja, kakršen je obstajal v času, ko je bila tožba vložena (glej v tem smislu sodbo z dne 24. oktobra 2013, Deutsche Post/Komisija, C-77/12 P, neobjavljena, EU:C:2013:695, točka 65 in navedena sodna praksa).

74 Torej je treba ob upoštevanju narave teh nalog in njihove obsežnosti šteti, da odločitev, da se tožeča stranka razreši vodstvenih nalog in dejavnosti upravljanja s kadri, ustvarja zavezujoče pravne učinke, ki lahko vplivajo na interese tožeče stranke tako, da bistveno spremenijo njen pravni položaj (glej po analogiji sodbo z dne 22. oktobra 2002, Pflugrad/ECB, T-178/00 in T-341/00, EU:T:2002:253, točka 81).

75 Nazadnje, s trditvijo EESO, da je s členom 263, prvi odstavek, PDEU pristojnost sodišča Unije omejena na akte s pravnim učinkom za tretje osebe, ni mogoče omajati te ugotovitve.

76 Iz ustaljene sodne prakse namreč izhaja, da se s tem besedilom želijo izključiti akti, ki niso akti, ki posegajo v položaj, ker se nanašajo izključno na notranjo organizacijo uprave in ustvarjajo pravne učinke le znotraj tega notranjega področja, ne da bi ustvarjali katero koli pravico ali obveznost za tretje osebe (glej sodbo z dne 25. junija 2020, SatCen/KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, točka 73 in navedena sodna praksa).

- 77 Čepprav se odločitev, da se tožeča stranka razreši vodstvenih nalog in dejavnosti upravljanja s kadri, sicer res nanaša na notranjo organizacijo EESO, ostaja dejstvo, da je ta odločitev akt, ki je naslovljen na tožečo stranko v smislu člena 263, četrti odstavek, PDEU in ki posega v njen položaj, saj so ji z njo odvzeta vodstvena pooblastila, ki jih ima v skladu s členom 80 Poslovnika EESO v odnosu do članov osebja tajništva I. skupine (glej v tem smislu sodbo z dne 25. junija 2020, SatCen/KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, točka 74), v nasprotju s tem, kar trdi EESO.
- 78 Ker je poleg tega tožeča stranka – vsaj v tem okviru – ločena od pravne osebnosti EESO, ni mogoče šteti, da ta spor ne poteka med EESO in tretjo osebo v smislu člena 263, prvi odstavek, PDEU (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 25. junija 2020, SatCen/KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, točka 75, in sklepne predloge generalnega pravobranilca M. Bobka v zadevi SatCen/KF, C-14/19 P, EU:C:2020:220, točka 111).
- 79 Ob upoštevanju navedenega je treba ugotoviti, da so predlogi za razglasitev ničnosti dopustni v delu, v katerem se z njimi izpodbija odločitev o razrešitvi tožeče stranke vseh vodstvenih nalog in dejavnosti upravljanja s kadri.

Navodila, dana generalnemu sekretarju EESO

- 80 Predsedstvo EESO je v odstavkih 5 in 6 edinega člena izpodbijanega sklepa generalnega sekretarja EESO pooblastilo, da „naredi vse potrebno“, na eni strani za to, da bo EESO vložil premoženjskopравни zahtevek, če bi bil zoper tožečo stranko uveden sodni postopek, in na drugi strani za to, da se izvod tega sklepa pošlje zlasti uradu OLAF in Parlamentu.
- 81 Tožeča stranka pa v odgovor na ugovor nedopustnosti EESO v svojih pisanjih ali na obravnavi ni navedla nobene posebne trditve, s katero bi bilo mogoče pojasniti, kako naj bi ta element izpodbijanega sklepa bistveno spremenil njen pravni položaj v smislu sodne prakse, navedene v točki 62 zgoraj.
- 82 Glede namere EESO, da pri nacionalnem sodišču vloži premoženjskopравни zahtevek, je treba opozoriti, da sta možnost uveljavljanja pravic v sodnih postopkih in sodni nadzor, ki ga vključuje, izraz splošnega pravnega načela, iz katerega izhajajo ustavne tradicije, skupne državam članicam, in ki je določeno tudi v členih 6 in 13 Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane v Rimu 4. novembra 1950 (sodbi z dne 15. maja 1986, Johnston, 222/84, EU:C:1986:206, točki 17 in 18, in z dne 17. julija 1998, ITT Promedia/Komisija, T-111/96, EU:T:1998:183, točka 60), ter členu 47 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina).
- 83 EESO z vložitvijo premoženjskoprnega zahtevka v okviru postopka, uvedenega zoper tožečo stranko pri nacionalnem sodišču, ne namerava sam spremeniti pravnega položaja tožeče stranke, saj želi zgolj sodelovati v postopku, katerega morebitni izid bo lahko sprememba tega pravnega položaja s sodno odločbo. Pravni položaj tožeče stranke bi namreč po potrebi spremenila odločba nacionalnega sodišča. Torej namere EESO, da vloži premoženjskopравни zahtevek v postopku, uvedenem zoper tožečo stranko, ni mogoče šteti za odločitev, ki bi jo bilo mogoče izpodbijati v skladu s členom 263 PDEU (glej po analogiji sodbo z dne 15. januarja 2003, Philip Morris International/Komisija, T-377/00, T-379/00, T-380/00, T-260/01 in T-272/01, EU:T:2003:6, točka 79).

- 84 Poleg tega je treba še ugotoviti, da ta tožba – tudi če bi bilo mogoče vložitev zahtevka institucije Unije pri nacionalnem sodišču izpodbijati z ničnostno tožbo v skladu s členom 263 PDEU – ni bila vložena zoper sklep plenarne skupščine EESO z dne 28. julija 2020 o vložitvi premoženjskopopravnega zahtevka v postopku, uvedenem zoper tožečo stranko, ampak zoper izpodbijani sklep, ki lahko kvečjemu pomeni pripravljalni akt za sklep skupščine.
- 85 Nazadnje, glede odločitve o zadolžitvi generalnega sekretarja EESO, da izpodbijani sklep pošlje nekaterim institucijam ali organom držav članic, zadostuje ugotoviti, kot je to storil EESO, da ta ukrep za tožečo stranko nima zavezujočih pravnih učinkov. Naslovniki, ki jim je ta sklep poslan, lahko namreč vsak v okviru svojih pristojnosti še naprej prosto presojujejo o vsebini in obsegu informacij, ki jih vsebuje, ter s tem tudi o ukrepih, ki bi jih bilo treba po potrebi sprejeti.
- 86 Torej je treba predloge za razglasitev ničnosti v delu, v katerem se z njimi izpodbijajo navodila, ki jih je predsedstvo EESO dalo generalnemu sekretarju EESO, zavreči kot nedopustne.
- 87 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba ničnostno tožbo razglasiti za dopustno zgolj v delu, v katerem je vložena zoper odločitev o razrešitvi tožeče stranke vseh vodstvenih nalog in dejavnosti upravljanja s kadri (v nadaljevanju: sporni ukrep), v preostalem pa jo je treba zavreči kot nedopustno.

Vsebinska presoja

- 88 Tožeča stranka v utemeljitev tožbe navaja štiri tožbene razloge:
- prvi tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe, pravice do dobrega upravljanja, pravice do izjave in načela sorazmernosti;
 - drugi tožbeni razlog: kršitev načela domneve nedolžnosti in načela nepristranskosti;
 - tretji tožbeni razlog: kršitev načela prepovedi retroaktivnosti, pravne varnosti in zakonitosti kazni;
 - četrti tožbeni razlog: kršitev „načela zaupnosti disciplinskih postopkov in pravosodnih informacij“, člena 10(2) Uredbe št. 883/2013 ter člena 4(1) Uredbe (EU) 2018/1725 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 23. oktobra 2018 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah, organih, uradih in agencijah Unije in o prostem pretoku takih podatkov ter o razveljavitvi Uredbe (ES) št. 45/2001 in Sklepa št. 1247/2002/ES (UL 2018, L 295, str. 39).
- 89 Ker tožeča stranka v okviru tretjega tožbenega razloga Splošnemu sodišču zlasti predlaga, naj preuči, ali sporni ukrep temelji na pravni podlagi, ki predsedstvu EESO daje pooblastilo za njegovo sprejetje, in ker je to vprašanje javnega reda (glej sodbo z dne 13. maja 2014, McBride in drugi/Komisija, od T-458/10 do T-467/10 in T-471/10, neobjavljena, EU:T:2014:249, točke od 25 do 28 in navedena sodna praksa), ga je treba preučiti najprej.

Tretji tožbeni razlog: kršitev načel prepovedi retroaktivnosti, pravne varnosti in zakonitosti kazni

- 90 Tožeča stranka v podporo temu tožbenemu razlogu v bistvu navaja, da sporni ukrep nima pravne podlage in da predsedstvo EESO ni bilo pristojno za to, da ji naloži tako sankcijo.
- 91 V zvezi s tem tožeča stranka trdi, da sankcij iz člena 8 Kodeksa ravnanja iz leta 2019 ni mogoče naložiti za kaznovanje dejanj, ki so bila storjena pred začetkom veljavnosti navedenega kodeksa. Kar se tiče Kodeksa ravnanja članov EESO z dne 17. januarja 2013 (v nadaljevanju: Kodeks ravnanja iz leta 2013), pa naj z njim ne bi bila določena možnost naložitve kakršne koli sankcije članu EESO, ki je kršil njegove določbe.
- 92 EESO te trditve izpodbija.
- 93 Uvodoma je treba opozoriti, da je treba zaradi spoštovanja načel pravne varnosti in zaupanja v pravo sicer uporabiti materialnopravna pravila, ki veljajo na datum zadevnega dejanskega stanja, tudi če ta pravila na datum, ko organ Unije sprejme akt, ne veljajo več, vendar mora biti postopek sprejetja akta institucije Unije izpeljan v skladu s pravili, ki veljajo na datum tega sprejetja (glej v tem smislu sodbo z dne 14. junija 2016, Komisija/McBride in drugi, C-361/14 P, EU:C:2016:434, točka 40).
- 94 Torej tožeča stranka EESO ne more očitati, da je kršil navedena načela, ker je sporni ukrep sprejel po postopku, uvedenem s Kodeksom ravnanja iz leta 2019, in sicer še toliko manj, ker je iz točke 8 zgoraj razvidno, da je tožeča stranka predsedniku EESO sama predlagala, naj začne ta postopek.
- 95 V zvezi s tem člen 8(3), prvi pododstavek, Kodeksa ravnanja iz leta 2019 določa, da se predsednik EESO ob upoštevanju priporočil posvetovalnega odbora in potem, ko je zadevnega člana povabil k predložitvi pisnega stališča, posvetuje z razširjenim ožjim predsedstvom in nato predsedstvu naroči, naj sprejme sklep o ukrepih, ki se lahko sprejmejo na podlagi statuta članov in Poslovnika EESO.
- 96 Predsedstvo EESO je v obravnavani zadevi po koncu tega postopka najprej v odstavku 2 edinega člena izpodbijanega sklepa ugotovilo, da ni mogoče tožeči stranki naložiti nobene sankcije, saj bi sicer kršili načelo zakonitosti kazni. Nato je v odstavku 4 edinega člena izpodbijanega sklepa sprejelo sporni ukrep.
- 97 Ker se stranki ne strinjata glede narave spornega ukrepa in je analiza tretjega tožbenega razloga odvisna od odgovora na vprašanje, ali ta ukrep pomeni sankcijo ali ne, je treba opredeliti, kaj izpodbijani sklep je, pri čemer opredelitev, ki sta jo v zvezi s tem ukrepom podali zadevni stranki, Splošnega sodišča ne zavezuje (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 19. oktobra 2017, Bernaldo de Quirós/Komisija, T-649/16, neobjavljena, EU:T:2017:736, točka 19).
- 98 Že uvodoma je treba zavrnilo tezo EESO, da sporni ukrep ni sankcija, ker naj ne bi posegal v položaj tožeče stranke, in sicer iz razlogov, navedenih v točkah od 69 do 79 zgoraj.

- 99 Vendar zgolj dejstvo, da se s spornim ukrepom posega v položaj tožeče stranke, s čimer je utemeljena dopustnost ničnostne tožbe v zvezi s tem, še ne pomeni, da je treba navedeni ukrep opredeliti kot disciplinsko sankcijo v smislu člena 8(3), drugi pododstavek, Kodeksa ravnanja iz leta 2019 (glej v tem smislu in po analogiji sodbo z dne 19. oktobra 2017, Bernaldo de Quirós/Komisija, T-649/16, neobjavljena, EU:T:2017:736, točka 24 in navedena sodna praksa).
- 100 V zvezi s tem je predsedstvo EESO v izpodbijanem sklepu sprejetje spornega ukrepa utemeljilo s priporočili urada OLAF, naj se sprejmejo vsi ukrepi, potrebni za to, da se prepreči kakršno koli novo dejanje nasilja tožeče stranke na delovnem mestu. EESO je poleg tega še pojasnil, da je namen spornega ukrepa temu organu omogočiti izpolnitev obveznosti, da svoje osebe zavaruje pred tveganji nasilja.
- 101 Dalje, z vidika učinkov spornega ukrepa je treba še ugotoviti, da ni enakovreden nobeni od sankcij, določenih s členom 8(3), drugi pododstavek, Kodeksa ravnanja iz leta 2019, ki so pisno opozorilo, vključitev tega opozorila v zapisnik predsedstva in po potrebi v zapisnik plenarnega zasedanja oziroma začasna izključitev člana s funkcije poročevalca, predsednika ali člana študijske skupine ter začasna prepoved udeležbe na službenih poteh in izrednih sejah.
- 102 Torej spornega ukrepa z vidika njegove vsebine in učinkov ni mogoče obravnavati, kot da je po naravi kaznovalen in da pomeni sankcijo. Njegov namen namreč ni sankcionirati, kaznovati ali grajati tožečo stranko zaradi morebitne neizpolnitve obveznosti, ki izhajajo iz Kodeksa ravnanja, ampak je njegov cilj preventiven, to je zagotoviti boljše varstvo uradnikov in uslužbencev EESO v interesu dobrega delovanja tajništva I. skupine.
- 103 V zvezi s tem je treba še pripomniti, da tožeča stranka ni navedla nobenega elementa, s katerim bi bilo mogoče dokazati, da namen spornega ukrepa dejansko ni bil uresničitev cilja, ki ga je navedel EESO, ali da ni bil sprejet zaradi resnične potrebe službe.
- 104 V položaju, zaznamovanem z napetostmi, ki bi lahko škodovala dobremu delovanju službe, je torej predsedstvo EESO v okoliščinah obravnavane zadeve lahko menilo, da je v interesu službe, da tožečo stranko razreši nekaterih upravnih nalog, ki spadajo v izvajanje vodstvenih pooblastil (glej v tem smislu in po analogiji sodbe z dne 7. marca 1990, Hecq/Komisija, C-116/88 in C-149/88, EU:C:1990:98, točka 22; z dne 28. oktobra 2004, Meister/UUNT, T-76/03, EU:T:2004:319, točke od 79 do 81, in z dne 19. oktobra 2017, Bernaldo de Quirós/Komisija, T-649/16, neobjavljena, EU:T:2017:736, točka 40), ne da bi to z vidika vsebine in učinkov takega ukrepa hkrati pomenilo odločitev disciplinske narave.
- 105 V zvezi s tem člen 9(8) Poslovnika EESO določa, da predsedstvo med drugim skrbi za ustrezno uporabo človeških in proračunskih virov pri izvajanju nalog, ki so določene v Pogodbi. Ker se sporni ukrep nanaša na ustrezno uporabo človeških virov EESO, v obravnavani zadevi človeških virov tajništva I. skupine, je bilo prav predsedstvo EESO organ, pristojen za to, da po koncu postopka iz člena 8(3), prvi pododstavek, Kodeksa ravnanja iz leta 2019 sprejme tak ukrep.
- 106 Ob upoštevanju navedenega je treba trditev tožeče stranke, da ji je predsedstvo EESO naložilo sankcijo v nasprotju z načeli prepovedi retroaktivnosti, pravne varnosti in zakonitosti kazni, zavrnil, zato je treba tudi tretji tožbeni razlog zavrnil kot neutemeljen.

Prvi tožbeni razlog: kršitev pravice do obrambe, pravice do dobrega upravljanja, pravice do izjave in načela sorazmernosti

- 107 Tožeča stranka v podporo temu tožbenemu razlogu v bistvu trdi, da je EESO kršil njeno pravico do obrambe.
- 108 V zvezi s tem tožeča stranka najprej trdi, da ni imela na voljo razumnega roka za seznanitev s poročilom urada OLAF in pripravo obrambe. Po njenem mnenju ni mogoče izključiti možnosti, da bi bila vsebina izpodbijanega sklepa drugačna, če bi imela na voljo tak rok.
- 109 Dalje, tožeča stranka meni, da je bila njena pravica do obrambe kršena, ker ni mogla učinkovito predstaviti svojih stališč pred sprejetjem izpodbijanega sklepa, saj ji ni bil zagotovljen dostop do njenega spisa v celoti, zlasti do pravne presoje dejstev iz poročila urada OLAF ter do prepisov zaslišanj prič in prijaviteljev, priloženih temu poročilu. Odvetnika tožeče stranke sta v stališčih o zaupni različici prilog k poročilu urada OLAF, ki jo je predložil EESO v odgovor na pripravljalni ukrep, v bistvu navedla, da vsebina nekaterih pričanj, ki jih je zbral OLAF med preiskavo, ni bila vključena v nezaupno različico poročila urada OLAF, do katere je imela dostop tožeča stranka, zato naj bi bila kršena njena pravica do učinkovite izjave.
- 110 Nazadnje, EESO naj bi kršil načelo sorazmernosti, ker naj ne bi izoblikoval instrumentov, potrebnih za ustrezno izvajanje svoje politike „nične tolerance“, kar se tiče prepovedi in preprečevanja nasilja na delovnem mestu, na katero je napoteno v izpodbijanem sklepu. Nasprotno, EESO naj bi se tako poskušal izogniti vsakršnemu kontradiktornemu postopku, preden je tožeči stranki naložil predčasno prenehanje opravljanja nalog.
- 111 EESO te trditve izpodbija.
- 112 Uvodoma je treba opozoriti, da mora biti v skladu z načelom spoštovanja pravice do obrambe naslovnikom sklepov, ki občutno vplivajo na njihove interese, omogočeno, da učinkovito izrazijo svoje stališče o elementih, s katerimi namerava organ utemeljiti svoj sklep (glej sodbo z dne 5. oktobra 2016, ECDC/CJ, T-395/15 P, neobjavljena, EU:T:2016:598, točka 55 in navedena sodna praksa).
- 113 V zvezi s tem iz sodne prakse zlasti izhaja, da je tožeča stranka imela pravico, da se ji – zato da bi lahko predsedstvu EESO, preden je to sprejelo sklep, učinkovito predstavila svoja stališča – posreduje vsaj povzetek izjav različnih oseb, s katerimi so bila v preiskovalnem postopku opravljena posvetovanja, ker je OLAF te izjave v svojem poročilu uporabil za oblikovanje priporočil za predsednika EESO in je nato predsedstvo z njimi utemeljilo sporni ukrep, pri čemer je treba pri predložitvi tega povzetka, kadar je to primerno, spoštovati načelo zaupnosti (glej v tem smislu sodbe z dne 4. aprila 2019, OZ/EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, točka 57; z dne 25. junija 2020, HF/Parlament, C-570/18 P, EU:C:2020:490, točka 60, in z dne 25. junija 2020, SatCen/KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, točka 121).
- 114 Sodišče je v tem okviru razsodilo, da je mogoče za zagotovitev zaupnosti pričanj in ciljev, ki jih ta zaupnost varuje, uporabiti nekatere tehnike, kot so anonimizacija, razkritje bistva pričanj v obliki povzetka ali prikritje nekaterih delov vsebine pričanj, pri čemer je treba zagotoviti, da je tožeča stranka učinkovito zaslišana pred sprejetjem sklepa, ki posega v njen položaj (glej v tem smislu sodbi z dne 4. aprila 2019, OZ/EIB, C-558/17 P, EU:C:2019:289, točka 59, in z dne 25. junija 2020, HF/Parlament, C-570/18 P, EU:C:2020:490, točka 66).

- 115 Nazadnje, tožeča stranka je morala imeti za to, da bi učinkovito izrazila svoje stališče o elementih, s katerimi je nameravalo predsedstvo EESO utemeljiti svoj sklep, na voljo dovolj časa (glej sodbo z dne 18. decembra 2008, Sopropé, C-349/07, EU:C:2008:746, točka 37 in navedena sodna praksa).
- 116 V obravnavani zadevi ni sporno, da je imela tožeča stranka dostop zgolj do nezaupne različice poročila urada OLAF brez prilog, kar je EESO utemeljil s potrebo po varovanju identitete prijaviteljev in zaupnosti zbranih pričanj.
- 117 Takoj je treba zavriniti trditev EESO, da je treba prvi tožbeni razlog zavriniti, ker je imelo tudi samo predsedstvo EESO dostop le do te nezaupne različice poročila urada OLAF, kar pomeni, da se pred sprejetjem izpodbijanega sklepa ni moglo seznaniti zlasti s prepisi zaslišanj prič in prijaviteljev.
- 118 Ta trditev nima dejanske podlage. V skladu s členom 4(1), drugi pododstavek, točka (a), Poslovnika je predsednik EESO član predsedstva, to pa je z obvestilom z dne 16. januarja 2020 prejelo zaupno različico poročila urada OLAF, vključno s spremljevalnimi prilogami, kar je EESO na obravnavi tudi priznal.
- 119 Vendar to, da je imel član predsedstva EESO dostop do zaupne različice poročila urada OLAF, še ne pomeni kršitve pravice tožeče stranke do obrambe. Spoštovanje tega načela, ki vključuje pravico do izjave, namreč pomeni, da ima oseba, obtožena nasilja, ob upoštevanju morebitnih zahtev glede zaupnosti možnost, da pred sprejetjem sklepa, s katerim se posega v njen položaj, učinkovito in dejansko predstavi svoje stališče (glej v tem smislu sodbo z dne 25. junija 2020, SatCen/KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, točki 116 in 117).
- 120 V zvezi s tem EESO trdi, da je imela tožeča stranka zadosten dostop do poročila urada OLAF, saj naj bi drugače kakor dejansko stanje, na podlagi katerega so bile izrečene sodbe z dne 4. aprila 2019, OZ/EIB (C-558/17 P, EU:C:2019:289), z dne 25. junija 2020, HF/Parlament (C-570/18 P, EU:C:2020:490), in z dne 25. junija 2020, SatCen/KF (C-14/19 P, EU:C:2020:492), nezaupna različica poročila urada OLAF vsebovala povzetek, v katerem naj bi bilo razkrito bistvo pričanj, ki jih je med preiskavo zbral ta urad, zato naj bi bila pravica tožeče stranke do obrambe ustrezno zavarovana.
- 121 Ob upoštevanju teh trditev je treba preučiti, ali nezaupna različica poročila urada OLAF vsebuje povzetek pričanj, zbranih med preiskavo, in nato po potrebi opredeliti, ali ta povzetek izraža bistvo pričanj, ki jih je zbral OLAF, ter nazadnje analizirati, ali je imela tožeča stranka na voljo dovolj časa za pripravo obrambe in predložitve stališč.

– Vključitev povzetka izjav zaslišanih prič in prijaviteljev v nezaupno različico poročila urada OLAF

- 122 V zvezi s tem je treba najprej ugotoviti, da ima nezaupna različica poročila urada OLAF 30 strani. OLAF je v točki 2.2 svojega poročila, naslovljeni „Zbrani dokazi“, navedel, da je „združil vse izpovedi prič, ki so si bile podobne, in se pri tem trudil čim bolj ponoviti točno tiste besede, ki so jih uporabili člani osebja tajništva“, s čimer je želel zavarovati zaupnost zbranih pričanj. Dalje, kar se tiče članov osebja, ki niso izrazili želje, da se njihova identiteta prikrije, ali tistih, za katere je OLAF menil, da niso neposredno podrejeni tožeči stranki, je njihova identiteta v poročilu urada OLAF navedena in v njegovi nezaupni različici, predloženi tožeči stranki, ni bila prikrita.

- 123 Nezaupna različica poročila urada OLAF tako vsebuje podroben povzetek vsakega od ravnanj, očitanih tožeči stranki in ponazorjenih z napotili na točno določene dogodke, zlasti v zvezi z A, B in C, ki so v tej različici poimensko navedeni, ter v zvezi s člani osebja tajništva I. skupine. OLAF je opisal tudi učinke, ki so jih po mnenju zaslišanih prič ta ravnanja imela na zdravje teh oseb.
- 124 Poleg tega poročilo za vsako od ravnanj, očitanih tožeči stranki, vsebuje sklicevanja na izjave zaslišanih oseb, ki so včasih neposredna v obliki navedkov med narekovaji, včasih pa posredna v obliki anonimiziranih preoblikovanj teh izjav. OLAF je še navedel, ali so trditve zoper tožečo stranko potrdile priče in, kjer je bilo to primerno, tudi število prič in njihov status. Kadar katera od trditev ni bila potrjena z nobenim pričanjem, je navedel tudi to.
- 125 Iz navedenega je razvidno, da nezaupna različica poročila urada OLAF vsebuje povzetek izjav zaslišanih prič in prijaviteljev. V teh okoliščinah je posledica obstoja takega povzetka v smislu sodne prakse, navedene v točki 114 zgoraj, ta, da ni mogoče samodejno ugotoviti, da nepredložitev priloge k poročilu urada OLAF pomeni nepravilnost, ki je nujno vplivala na zakonitost spornega ukrepa. Predhodno je treba namreč preučiti, ali ta povzetek izraža bistvo pričanj, ki jih je zbral OLAF.

– *Vprašanje, ali ta povzetek izraža bistvo izjav zaslišanih prič in prijaviteljev*

- 126 Tožeča stranka je v stališčih o zaupni različici priloge k poročilu urada OLAF navedla več elementov, ki po njenem mnenju niso bili vključeni v nezaupno različico poročila urada OLAF, ki ji je bila pred sprejetjem izpodbijanega sklepa predložena za to, da bi ji omogočila uresničevanje pravice do obrambe. Zato meni, da je EESO kršil njeno pravico do obrambe, ker ji je pred sprejetjem izpodbijanega sklepa predložil zgolj nezaupno različico poročila urada OLAF brez priloge.
- 127 Na prvem mestu, tožeča stranka trdi, da bi lahko natančen obseg nekaterih vprašanj, ki ji jih je na zaslišanju postavil OLAF, razumela šele po seznanitvi z vsebino zbranih pričanj. Če bi se lahko seznanila s temi pričanji, ki se včasih nanašajo na dogodke, ki so se zgodili že zelo dolgo tega, bi lahko bolje zagotovila svojo obrambo. Kot primer navaja vprašanje v zvezi z dogodkom, ki naj bi se zgodil v njeni pisarni v navzočnosti dveh prič, na katero pa ni mogla odgovoriti, ker ji ni bila razkrita identiteta teh prič.
- 128 Vendar je treba ugotoviti, da se te trditve ne nanašajo na vprašanje, ali je EESO kršil pravico tožeče stranke do obrambe in, natančneje, ali povzetek, vključen v nezaupno različico poročila urada OLAF, ki jo je pripravil EESO v sodelovanju z uradom OLAF, izraža bistvo pričanj, zbranih med preiskavo.
- 129 Vsekakor zadostuje opozoriti, da zakonodajni okvir, ki se uporablja za OLAF, med preiskavo načeloma izključuje pravico zadevne osebe do dostopa do spisa tega urada. Le če namerava organ, ki je naslovnik končnega poročila, sprejeti akt, ki posega v položaj zadevne osebe, bi moral ta organ v skladu s postopkovnimi pravili, ki se uporabljajo zanj, zagotoviti dostop do končnega poročila urada OLAF, da se tej osebi omogoči uresničevanje pravice do obrambe (sodba z dne 28. novembra 2018, Le Pen/Parlament, T-161/17, neobjavljena, EU:T:2018:848, točka 67).
- 130 Zato tožeče stranke, ko jo je OLAF zaslišal, ni bilo treba seznaniti z izjavami prič in prijaviteljev, da bi lahko odgovorila na vprašanja preiskovalcev.

- 131 Splošno sodišče še ugotavlja, da so bila vprašanja, postavljena tožeči stranki na zaslišanju, dovolj natančna in da je lahko nanje brez težav odgovorila. Te ugotovitve ni mogoče omajati z dejstvom, da je v odgovor na nekatera vprašanja navedla, da se ne spomni ali da ne more odgovoriti brez več informacij.
- 132 Kar se namreč tiče enega od podvprašanj vprašanja št. 12, na katero je tožeča stranka odgovorila, da ne more opredeliti dogodka, za katerega gre, ne da bi poznala identiteto navzočih oseb, je treba pripomniti, da je kljub temu dodala, da se po njenem mnenju tak dogodek ni nikoli zgodil.
- 133 V teh okoliščinah je treba trditve o domnevni nenatančnosti vprašanj, ki so jih preiskovalci urada OLAF postavili tožeči stranki, glede na podrobno vsebino zbranih pričanj, zavrniti.
- 134 Na drugem mestu, tožeča stranka pripominja, da je več prič omenilo obstoj poročila, ki ga je sestavil E, član I. skupine, glede težav in zaskrbljenosti osebja tajništva I. skupine v zvezi z A, kar naj v nezaupni različici poročila urada OLAF ne bi bilo navedeno. S tem poročilom pa naj bi bilo mogoče različico dejstev, ki jo je predstavil A, pokazati še v drugačni luči.
- 135 Vendar je iz spisa – natančneje iz zapisnika zaslišanja tožeče stranke – razvidno, da je bila ta z navedenim poročilom seznanjena in da ji torej ni nič preprečevalo, da bi se po potrebi med postopkom priprave izpodbijanega sklepa sklicevala nanj, da bi ravnanja, ki so se ji očitala v odnosu do A, postavila v kontekst ali jih ustrezno niansirala. Obstoj tega poročila je bil poleg tega izrecno naveden pred posvetovalnim odborom, kar je privedlo do izločitve člana I. skupine, ki je zasedal v navedenem odboru in je to poročilo pripravil.
- 136 Torej s trditvami, ki se nanašajo na nenapotev na to poročilo v nezaupni različici poročila urada OLAF, ni mogoče dokazati kršitve pravice tožeče stranke do obrambe.
- 137 Na tretjem mestu, tožeča stranka trdi, da je bila ena od prič sankcionirana, ker je v preteklosti zoper njo podala lažne obtožbe, na kar je opozorila druga priča. Vendar naj ta element ne bi bil vključen v nezaupno različico poročila urada OLAF.
- 138 Kot pa upravičeno navaja EESO, je ta element izrecno vključen v nezaupno različico poročila urada OLAF, in sicer v točko 1.4, naslovljeno „Podobnosti z zadevo, ki se je nanašala na nekdanjo vodjo tajništva“. Torej ni bilo nobene ovire za to, da bi tožeča stranka pred sprejetjem izpodbijanega sklepa uveljavljala svoja stališča v zvezi s tem.
- 139 Na četrtem mestu, tožeča stranka pojasnjuje, da so nekatere priče izjavile, da so imele z A težave. Natančneje, več prič je opozorilo na konflikten odnos s to osebo, kar naj bi vplivalo na dobro delovanje enote. Poleg tega sta dve priči navedli, da je bilo ravnanje A v odnosu do njiju napadalno, ena od prič pa je dodala, da tožeča stranka ne bi smela biti obravnavana kot edina odgovorna za celoten nastali položaj. Tožeča stranka navaja, da nezaupna različica poročila urada OLAF, do katere je imela dostop, kljub temu ni vsebovala niti imen prič niti nobenega napotila na njune izjave, čeprav bi ji ta elementa omogočila postavitev ugotovitev urada OLAF v kontekst in njihovo ustrezno niansiranje.
- 140 Vendar je iz spisa razvidno, da je bila tožeča stranka ne le seznanjena s težavami, ki so jih imeli nekateri člani osebja tajništva I. skupine z A, ampak so bile te težave tudi izrecno navedene v povzetku, vključenem v nezaupno različico poročila urada OLAF.

- 141 Tožeča stranka je namreč med zaslišanjem s strani urada OLAF in v pisnih stališčih o obvestilu o dejstvih, ki so se nanašala nanjo, že navedla, da so se nekateri člani osebja pritožili nad A in da je to po njenem mnenju vplivalo na dobro delovanje tajništva.
- 142 Poleg tega je v nezaupni različici poročila urada OLAF med drugim navedeno:
- „Vsaj šest članov osebja tajništva je med zaslišanji, ki jih je opravil urad OLAF, izrazilo stališče, da je imel A težave z izkazovanjem kompetenc in sposobnosti, zahtevanih za njegovo delovno mesto. Vsaj trije člani osebja tajništva so navedli, da so imeli zaradi nejasnega položaja težave z opredelitvijo ustreznega sogovornika (vodja tajništva ali njen namestnik). Člani osebja so še navedli, da je bilo nato ravnanje A do njih tudi napadalno. Eden od članov osebja je izjavil, da so ti prej upali na vodjo enote, ki bi blažil pritisk, ki ga je povzročala [tožeča stranka], in bi jih branil. V tem smislu je A osebje razočaral.“
- 143 Torej je treba šteti, da nezaupna različica poročila urada OLAF vsebuje bistvo zbranih pričanj. Torej EESO ni mogoče upravičeno očitati, da je v zvezi s tem kršil pravico tožeče stranke do obrambe.
- 144 Na petem mestu, tožeča stranka trdi, da je iz nezaupne različice poročila urada OLAF razvidno, da se je preiskava nanašala še na dve drugi osebi. Če je bilo predsedstvo EESO s tem seznanjeno, bi lahko presodilo vlogo vsake od njih, kar se tiče očitanih dejstev, še zlasti v zvezi z B. Prav tako bi lahko tožeča stranka na podlagi tega trditve, navedene zoper njo, umestila v ustrezen kontekst.
- 145 Vendar je iz dopisa z dne 3. junija 2020, s katerim je bilo predsedstvo EESO pozvano, naj sprejme sklep o zadevi tožeče stranke, razvidno, da je predsednik EESO predsedstvu predložil tudi obvestilo generalnega direktorja urada OLAF z dne 16. januarja 2020, v katerem je navedena identiteta obeh drugih oseb, na kateri se je nanašala preiskava urada OLAF.
- 146 Poleg tega je treba ugotoviti, da je v nezaupni različici poročila urada OLAF večkrat napoteno na bistvo izjav več prič v zvezi z vlogo, ki sta jo imeli drugi osebi, na kateri se je nanašala preiskava urada OLAF. Tožeča stranka je torej med postopkom priprave izpodbijanega sklepa lahko navedla svoja morebitna stališča o teh elementih.
- 147 Na šestem mestu, tožeča stranka trdi, da je ena od prič izjavila, da ni bila nikoli priča neprimernemu ravnanju tožeče stranke. Vendar naj ta element ne bi bil vključen v nezaupno različico poročila urada OLAF.
- 148 Vendar je treba ugotoviti, da je izjava zadevne priče bolj niansirana.
- 149 Drži sicer, da je ta priča na vprašanje, ali je bila priča položajem, ko je tožeča stranka v odnosu do članov osebja tajništva I. skupine neprimerno ravnala, oziroma ali je imela tožeča stranka navado člane osebja kritizirati, odgovorila, da o tem ni obveščena.
- 150 Vendar je ta priča tudi izjavila, da je po njenem mnenju eden od vidikov „osebnosti tožeče stranke njena samovolja in velik ego“ ter da „sama ni prav dosti občutila neprijetne strani [tožeče stranke], ker je bil med [njima] G“. Ta priča je prav tako dodala, da „je slišala, da [tožeča stranka] na člane svojega osebja v svoji pisarni vpije, vendar [sama] tega ni nikoli izkusila“. Nazadnje, na vprašanje, ali bi ravnanje tožeče stranke do članov osebja opredelila kot nasilje, je ta priča izjavila, da ni „od

[tožeče stranke] nikoli izkusila takega ravnanja“, da pa si lahko „predstavlja, da so lahko nekatere osebe same sprožile tovrstno ravnanje“, in da „je lahko tožeči stranki – ker pozna njen značaj, ki je kot mleko – zelo hitro ‚prekipelo“.

- 151 Ta priča je poleg tega opozorila na položaj treh kolegov, ki naj bi imeli težave v odnosih s tožečo stranko. Nazadnje je zaključila, da „ima [tožeča stranka] težak značaj“, da „se morda ni želela neprimerno obnašati, vendar je mogoče njene odzive brez težav dojeti kot nasilje“, da je „to odvisno tudi od občutljivosti osebe na drugi strani“ ter da „so se vsi kolegi iz tajništva pritoževali nad njo“ in da bi se lahko, „če ne bi bili med seboj povezani in solidarni, zlomili“.
- 152 Torej trditev, da je ta priča izjavila, da ni bila nikoli priča neprimernemu ravnanju tožeče stranke, ni popolna in ne izraža bistva tega pričanja.
- 153 Na sedmem mestu, tožeča stranka trdi, da več pričanj potrjuje, da generalni sekretar EESO ni sprejel nobenega ukrepa za to, da bi sproti odpravljal težave, s katerimi so se srečevali nekateri člani osebja tajništva I. skupine. Natančneje, tožeča stranka navaja odločitev generalnega sekretarja EESO o redni zaposlitvi A po poteku poskusne dobe, čeprav je tožeča stranka predlagala, naj se to ne zgodi, kar naj bi pripomoglo k povečanju že obstoječih napetosti v tajništvu I. skupine. Na podlagi nezaupne različice poročila urada OLAF pa naj bi se zdelo, da je tožeča stranka edina odgovorna za ta položaj, ne da bi se upoštevala odgovornost OSP.
- 154 Splošno sodišče podobno kot EESO ugotavlja, da je ta trditev v nasprotju z izjavo, ki jo je tožeča stranka dala med zaslišanjem, ki ga je opravil urad OLAF, in v skladu s katero „ni želela odpustiti A“ in je bilo „v sodelovanju s H odločeno, da se o poskusni dobi da pozitivno mnenje“.
- 155 Vsekakor je zlasti iz stališč tožeče stranke o obvestilu o dejstvih z dne 4. decembra 2019 razvidno, da je že trdila, da je odločitev generalnega sekretarja EESO o redni zaposlitvi A po njenem mnenju pripomogla k povečanju že obstoječih napetosti v enoti. Poleg tega dejstvo, da generalni sekretar EESO opravlja naloge OSP, kar se tiče članov osebja tajništva I. skupine, ni nov element, s katerim bi se lahko tožeča stranka seznanila šele ob prebiranju zaupne različice priloge k poročilu urada OLAF.
- 156 Torej EESO ni mogoče očitati, da je v zvezi s tem kršil pravico tožeče stranke do obrambe.
- 157 Na osmem mestu, tožeča stranka meni, da ji je prikritje podatkov o pravnem okviru, v katerega je umeščeno poročilo urada OLAF, preprečilo uveljavljanje stališč o pravni podlagi, uporabljeni za opredelitev njenega ravnanja kot psihično nasilje. Ta trditev se pridružuje trditvam iz tožbe in replike v zvezi s prikritjem pravne presoje dejstev, ki jo je opravil OLAF, saj to po njenem mnenju ni bilo utemeljeno in ji je preprečilo uresničevanje pravice do obrambe.
- 158 Glede pravnega okvira je treba po zgledu EESO ugotoviti, da je ta predstavljen zlasti v obvestilu o dejstvih, ki je bilo tožeči stranki predloženo 4. decembra 2019.
- 159 Glede prikritja pravne presoje dejstev, ki jo je opravil OLAF, v nezaupni različici poročila urada OLAF, je treba ugotoviti, da ne vpliva na zakonitost izpodbijanega sklepa.
- 160 Ugotoviti je namreč treba, da je bil predmet postopka, ki ga je zoper tožečo stranko vodil EESO, opredeliti, ali dejanja in ravnanja, ki se ji očitajo in kot jih je ob koncu preiskave opredelil OLAF, utemeljujejo sprejetje ukrepa na podlagi člena 8(3), prvi pododstavek, Kodeksa ravnanja iz leta 2019. V skladu s členom 11(4) Uredbe št. 883/2013 je za tako preučitev pristojen izključno

EESO in torej ni odvisna od pravne presoje dejstev, ki jo je opravil OLAF. Tako je moral EESO za presojo primernosti sprejetja ukrepa zoper tožečo stranko izoblikovati lastno pravno presojo dejstev, ugotovljenih med preiskavo.

- 161 Torej z nepredložitvijo pravne presoje dejstev, ki jo je opravil OLAF, ni mogoče dokazati kršitve pravice tožeče stranke do obrambe.
- 162 Na devetem mestu in nazadnje, tožeča stranka trdi – čeprav ne uveljavlja ugovora nezakonnosti člena 103 Poslovnika – da so glede na to, da ji zaupna različica prilog k poročilu urada OLAF v skladu z zavezama o zaupnosti, ki sta ju podpisala njena odvetnika, ni mogla biti predložena, njuna stališča obrobna in naj vsekakor ne bi mogla nadomestiti stališč, ki bi jih lahko podala, če bi imela sama dostop do navedenih prilog.
- 163 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da člen 103(3) Poslovnika ob prizadevanju za zagotovitev spoštovanja kontradiktornosti izrecno določa možnost, ki jo je Splošno sodišče v obravnavani zadevi uporabilo, to je, da lahko eno od glavnih strank seznanjeni z nekaterimi zaupnimi podatki ali dokazili, pomembnimi za odločitev o sporu, pri čemer njihovo razkritje veže na sprejetje posebnih zavez. Poleg tega je iz točke 191 Praktičnih določb za izvajanje Poslovnika razvidno, da lahko taka zaveza pomeni, da se zastopniki stranke zavežejo, da teh podatkov ali dokazil ne bodo posredovali svojim pooblastiteljem ali tretjim osebam.
- 164 Tako je Splošno sodišče z ukrepom procesnega vodstva z dne 7. aprila 2021 odvetnika tožeče stranke najprej pozvalo, naj v zaupni različici prilog k poročilu urada OLAF natančno opredelita morebitne elemente, katerih bistvo po njunem mnenju ni bilo vključeno v povzetek dejstev in zbranih dokazov iz nezaupne različice poročila urada OLAF.
- 165 Iz zgoraj navedenega pa je razvidno, da odvetnika tožeče stranke v zaupni različici prilog k poročilu urada OLAF nista opredelila nobenega elementa, katerega bistvo ni bilo vključeno že v nezaupno različico poročila urada OLAF. To je bilo mogoče izvesti, ne da bi bila tožeči stranki predložena zaupna različica prilog k poročilu urada OLAF. Ker taki elementi niso bili opredeljeni, torej nikakor ni treba preučiti dodatnih stališč, ki bi lahko vplivala na izid upravnega postopka in bi jih tožeča stranka lahko sama predložila v fazi tega postopka, če bi bila s temi dokumenti seznanjena.
- 166 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba torej ugotoviti, da je EESO kljub nepredložitvi prilog k poročilu urada OLAF tožeči stranki razkril bistvo zbranih pričanj v obliki povzetka v smislu točke 66 sodbe z dne 25. junija 2020, HF/Parlament (C-570/18 P, EU:C:2020:490).

– Vprašanje, ali je imela tožeča stranka na voljo dovolj časa za predložitev stališč o nezaupni različici poročila urada OLAF

- 167 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je tožeča stranka nezaupno različico poročila urada OLAF sicer res prejela šele 4. marca 2020 ob 12.40, torej zgolj dva dni, preden jo je posvetovalni odbor 6. marca 2020 ob 15. uri zaslišal, vendar je treba kljub temu na prvem mestu ugotoviti, da je bila na ta datum že razmeroma natančno seznanjena z dejstvi, ki so se ji očitala.
- 168 Tožeča stranka je namreč po odgovorih na vprašanja urada OLAF na zaslišanju, med katerim je bila razkrita identiteta nekaterih oseb, ki so menile, da so žrtve njenega ravnanja, 4. decembra 2019 prejela obvestilo o dejstvih, v katerem so bila povzeta ravnanja, ki so se ji

očitala ob točno določenih dogodkih, kar se tiče A, B in C ter splošneje članov osebja tajništva I. skupine. Prav tako je lahko v roku desetih delovnih dni predstavila svoje pripombe na to obvestilo.

- 169 Okoliščine, na katero se je tožeča stranka sklicevala na obravnavi, in sicer, da to obvestilo ni vsebovalo nobene trditve o njenem ravnanju v odnosu do D, nekdanje članice EESO, v obravnavani zadevi ni mogoče upoštevati. Tožeča stranka je bila namreč z dopisom z dne 18. oktobra 2019 obveščena, da je bila zoper njo uvedena preiskava, ki se nanaša na trditve v zvezi z njenim ravnanjem zlasti v odnosu do članov EESO, na zaslišanju, ki ga je opravil urad OLAF, pa je bila pozvana, naj se izreče o trditvah glede njenega ravnanja v odnosu do D. Poleg tega je iz navedenega razvidno, da je namen spornega ukrepa zavarovati člane osebja tajništva I. skupine in zagotoviti dobro delovanje te službe. Torej z okoliščino – tudi če bi bila dokazana – da tožeča stranka pred sprejetjem poročila urada OLAF ni mogla predstaviti svojih pripomb v zvezi z ravnanjem, ki se ji je očitalo v odnosu do enega od nekdanjih članov EESO, ki torej ne spada med osebje tajništva I. skupine, ni mogoče dokazati, da je bila s sprejetjem spornega ukrepa kršena njena pravica do obrambe. Nazadnje in vsekakor je treba iz razlogov, navedenih v nadaljevanju, šteti, da je imela tožeča stranka pred sprejetjem izpodbijanega sklepa dovolj časa za predstavitev morebitnih pripomb o vseh ravnanjih, ki so se ji očitala v poročilu urada OLAF.
- 170 Na drugem mestu je treba namreč poudariti, da je posvetovalni odbor svoja priporočila predsedniku EESO predložil šele 28. aprila 2020 in da je bil izpodbijani sklep sprejet šele 9. junija 2020, torej več kot tri mesece po predložitvi nezaupne različice poročila urada OLAF tožeči stranki.
- 171 V zvezi s tem iz spisa sicer res ne izhaja, da bi posvetovalni odbor tožečo stranko izrecno pozval, naj v pisni obliki predloži stališča, s katerimi bi dopolnila izjave, ki jih je dala na prvem zaslišanju 6. marca 2020, potem ko je bilo drugo zaslihanje, predvideno za 17. marec 2020, odpovedano, vendar ni bilo nobene ovire niti za to, da bi tožeča stranka navedenemu odboru v pisni obliki predložila kakršen koli element, za katerega bi menila, da je upošteven pri njeni obrambi.
- 172 Na tretjem mestu, predsednik EESO je 12. maja 2020 tožečo stranko pozval, naj poda morebitna stališča o priporočilih posvetovalnega odbora. Pisne pripombe na ta priporočila je predložila 2. junija 2020.
- 173 Čeprav so od predložitve nezaupne različice poročila urada OLAF 4. marca 2020 pretekli skoraj trije meseci, tožeča stranka v pisnih stališčih z dne 2. junija 2020 o navedenih priporočilih ni navedla nobene trditve o vsebini tega poročila in zlasti o zatrjevanih dejstvih, ki so se ji očitala.
- 174 Iz tega izhaja, da je bila tožeča stranka med 4. marcem 2020, to je datumom, ko je prejela nezaupno različico poročila urada OLAF, in 9. junijem 2020, to je datumom, ko je bil sprejet izpodbijani sklep, dvakrat zaslišana v zvezi z vsebino tega poročila in je imela v tem obdobju dovolj časa za to, da se je z navedenim poročilom ustrezno seznanila, uveljavljala svoja stališča o njem in pripravila svojo obrambo.
- 175 Nazadnje, očitek o domnevni kršitvi načela sorazmernosti ni podkrepjen z nobeno trditvijo, saj je tožeča stranka zgolj na splošno in abstraktno izpodbijala „primernost in nujnost vsebine izpodbijanega sklepa“, ne da bi navedla trditve, na podlagi katerih bi lahko Splošno sodišče presodilo, ali je ta trditev utemeljena. Ta očitek je zato treba zavrni.

- 176 Ob upoštevanju vsega navedenega je treba ugotoviti, da s sprejetjem spornega ukrepa ni bila kršena pravica tožeče stranke do obrambe.
- 177 Zato je treba prvi tožbeni razlog zavriniti kot neutemeljen.

Drugi tožbeni razlog: kršitev načela domneve nedolžnosti in načela nepristranskosti

- 178 Tožeča stranka EESO očita, da je v izpodbijanem sklepu ugotovil, da je kršila določbe Listine, Poslovnika EESO in Kodeksa ravnanja iz leta 2019.
- 179 Po mnenju tožeče stranke načelo domneve nedolžnosti, določeno zlasti v členu 48 Listine, članom predsedstva EESO nalaga, da se v izhodišču ne oprejo na vnaprej izoblikovano mnenje, da je storila dejanja, ki ji jih očita OLAF. Vendar naj EESO, ker po koncu preiskave urada OLAF ni opravil svoje preiskave, ne bi preučil okoliščin zatrjevanih kršitev niti naj ne bi izpeljal svojih ugotovitev glede njenega ravnanja.
- 180 Posvetovalni odbor naj bi prav tako kršil to načelo. Ta posvetovalni organ naj bi poleg tega prekoračil svojo pristojnost za podajo mnenja, ker je v priporočilih predsedniku EESO navedel, da je tožeča stranka storila dejanja nasilja, ne da bi jo zaslišal.
- 181 Poleg tega naj bi bilo kršeno načelo nepristranskosti, saj naj ne bi nobeden od obeh članov, ki sta v posvetovalnem odboru zastopala I. skupino, sodeloval pri razpravah v zvezi s tožečo stranko. Ker posvetovalni odbor teh članov ni nadomestil, naj bi kršil načelo nepristranskosti, kar naj bi vplivalo na vsebino izdanih priporočil in izpodbijanega sklepa, saj naj bi predsedstvo EESO zgolj potrdilo ta priporočila.
- 182 Nazadnje, predsednik EESO naj bi objektivno kršil svojo dolžnost nepristranskosti, ker je službam EESO dal navodilo, naj ne opravijo preiskave o istih dejstvih, kar naj bi bilo enako trditvi o krivdi tožeče stranke.
- 183 EESO te trditve izpodbija.

– Prvi očitek: kršitev načela domneve nedolžnosti

- 184 Uvodoma je treba opozoriti, da načelo domneve nedolžnosti, določeno v členu 6(2) Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisane 4. novembra 1950 v Rimu, in v členu 48(1) Listine, predstavlja temeljno pravico, ki posameznikom daje pravice, katerih spoštovanje zagotavlja sodišče Unije (sodba z dne 4. oktobra 2006, Tillack/Komisija, T-193/04, EU:T:2006:292, točka 121). Spoštovanje domneve nedolžnosti v skladu s tema določbama zahteva, da kdor je obdolžen kaznivega dejanja, velja za nedolžnega, dokler ni v skladu z zakonom dokazana njegova krivda (sodba z dne 3. julija 2019, PT/EIB, T-573/16, EU:T:2019:481, točka 360 (neobjavljena)).
- 185 Iz zgornjih navedb pa je razvidno, da namen spornega ukrepa ni tožeči stranki očitati, da je kršila pravila Kodeksa ravnanja, in da ta ukrep ni sankcija. Poleg tega sprejetje navedenega ukrepa ne vpliva na morebitno krivdo tožeče stranke z vidika določb nacionalnega prava. Zato je treba prvi očitek iz drugega tožbenega razloga zavriniti kot brezpredmeten (glej v tem smislu sodbo z dne 14. aprila 2021, RQ/Komisija, T-29/17 RENV, neobjavljena, EU:T:2021:188, točka 114 in navedena sodna praksa).

- 186 Vsekakor je treba opozoriti, da je bil sporni ukrep sprejet po izvedbi dveh ločenih postopkov, in sicer preiskave urada OLAF, katere namen je bil dokazati dejstva, tej pa je sledila presoja EESO v zvezi z morebitnimi ukrepi, ki jih je treba sprejeti ob upoštevanju dejstev, ugotovljenih v preiskavi. V okviru tega notranjega postopka EESO je bila tožeča stranka – kot je razvidno iz zgornjih navedb – seznanjena z izidi preiskave, preden je predsedstvo sprejelo izpodbijani sklep, in je bila njena pravica do obrambe spoštovana.
- 187 V nasprotju s trditvijo tožeče stranke njena pravica do domneve nedolžnosti nikakor ne pomeni, da bi moral EESO po prejemu končnega poročila izvesti novo preiskavo. Nasprotno, čeprav je moral EESO v skladu s členom 11(4) Uredbe št. 883/2013 začeti ustrezne postopke, ki so jih narekovali rezultati končnega poročila, ni bil ta organ nič manj svoboden pri določanju vsebine ukrepov, ki jih je bilo treba sprejeti kot odziv na priporočila urada OLAF (glej v tem smislu sklep z dne 25. oktobra 2018, UI/Komisija, T-370/18, neobjavljen, EU:T:2018:770, točka 13; glej v tem smislu in po analogiji tudi sodbo z dne 6. aprila 2006, Camós Grau/Komisija, T-309/03, EU:T:2006:110, točka 51).
- 188 Dalje, tožeča stranka ni predložila nobenega elementa, ki bi kazal na to, da se je EESO že na samem začetku postopka in ne glede na njena pojasnila odločil sprejeti izpodbijani sklep (glej v tem smislu sodbo z dne 9. julija 2002, Zavvos/Komisija, T-21/01, EU:T:2002:177, točka 341). Poleg tega se je predsedstvo EESO po zaslišanju tožeče stranke odmaknilo od mnenja posvetovalnega odbora, ki je priporočil sprejetje hujših sankcij, kot so navedene v členu 8(3), drugi pododstavek, Kodeksa ravnanja iz leta 2019, in ji ni naložilo nobene sankcije.
- 189 Prvi očitek, ki se nanaša na kršitev načela domneve nedolžnosti, je treba torej vsekakor zavrniti kot neutemeljen.

– *Drugi očitek: kršitev načela nepristranskosti*

- 190 Čeprav se načelo domneve nedolžnosti v obravnavani zadevi ne uporablja, je bil EESO v upravnem postopku vseeno zavezan spoštovati temeljne pravice Unije, med katerimi je pravica do dobrega upravljanja, določena v členu 41 Listine (glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2013, Ziegler/Komisija, C-439/11 P, EU:C:2013:513, točka 154).
- 191 Tako ima v skladu s členom 41(1) Listine vsakdo med drugim pravico, da institucije Unije njegove zadeve obravnavajo nepristransko. Ta zahteva nepristranskosti zajema na eni strani subjektivno nepristranskost v smislu, da noben član zadevne institucije, ki vodi postopek v zadevi, ne sme biti pristranski in ne sme imeti osebnih predsodkov, in na drugi strani objektivno nepristranskost v smislu, da mora institucija zagotoviti primerna jamstva, da se v zvezi s tem izključi vsak upravičen dvom (glej v tem smislu sodbo z dne 11. julija 2013, Ziegler/Komisija, C-439/11 P, EU:C:2013:513, točka 155 in navedena sodna praksa).
- 192 V obravnavani zadevi tožeča stranka v zvezi z zatrjevano objektivno pristranskostjo zgolj trdi, da bi moral predsednik EESO pred trditvijo o njeni krivdi zahtevati uvedbo nove preiskave.
- 193 Vendar je mogoče take trditve zgolj zavrniti, saj EESO ni bil nikakor zavezan, da pred sprejetjem izpodbijanega sklepa izvede novo preiskavo.

- 194 S pravico do dobrega upravljanja namreč EESO ni bila naložena izvedba take preiskave, katere predmet bi bil enak predmetu preiskave, ki jo je pred tem izvedel OLAF. EESO je moral samo skrbno preučiti rezultate preiskave tega urada, predstavljene v njegovem poročilu, ter tožeči stranki omogočiti obrambo v zvezi z vsebino navedenega poročila in morebitnimi posledicami zanjo, kar se je zgodilo.
- 195 Poleg tega izjave predsednika EESO, na katere se sklicuje tožeča stranka, ne razkrivajo nobene niti subjektivne niti objektivne pristranskosti, saj je tožeča stranka zgolj navedla, da mora EESO v skladu s členom 11(4) Uredbe št. 883/2013 začeti ustrezne postopke, ki jih narekujejo priporočila urada OLAF, in o tem poročati navedenemu uradu.
- 196 V zvezi z zatrjevano subjektivno pristranskostjo tožeča stranka zgolj trdi, da je bil posvetovalni odbor pristranski, ker je priporočila izdal v odsotnosti obeh članov I. skupine, torej E in F. Vendar ob tem ne pojasnjuje, kako naj bi to razkrivalo pristranskost ali osebni predsodek v smislu sodne prakse, navedene v točki 191 zgoraj.
- 197 Vsekakor zadostuje ugotovitev, da je bil E izločen prav zaradi prizadevanja, da se prepreči vpliv na nepristranskost posvetovalnega odbora, pri čemer je bilo o tej izločitvi odločeno zaradi obstoja navzkrižja interesov, kar se tiče te osebe. Dalje, kar se tiče F, njene odsotnosti ni mogoče pripisati posvetovalnemu odboru, saj se je na svojo pobudo odločila, da ne bo sodelovala pri razpravah posvetovalnega odbora v zvezi z zadevo tožeče stranke. Tožeča stranka nikakor ne pojasnjuje, zakaj bi lahko nenavzočnost teh dveh članov vzbudila upravičen dvom o nepristranskosti posvetovalnega odbora, in sicer še toliko manj, ker določbe Kodeksa ravnanja iz leta 2019 ne vsebujejo nikakršnega pogoja sklepčnosti za možnost posvetovalnega odbora, da izdaja priporočila.
- 198 Drugi očitki tožeče stranke, ki se nanaša na kršitev načela nepristranskosti, je treba torej zavrniti kot neutemeljen, zato je treba drugi tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Četrty tožbeni razlog: kršitev člena 10(2) Uredbe št. 883/2013, zaupnosti disciplinskih postopkov in pravosodnih informacij ter člena 4(1) Uredbe 2018/1725

- 199 Tožeča stranka trdi, da so člani osebja urada OLAF kršili člen 10(2) Uredbe št. 883/2013, ker so pred Odborom Parlamenta za proračunski nadzor izjavili, da je kriva dejanja nasilja, zaradi česar naj bi člani tega odbora menili, da je njena krivda dokazana, še preden sta posvetovalni odbor in predsedstvo EESO v zvezi s tem sprejela stališče.
- 200 Poleg tega naj bi Parlament kršil tudi „načelo zaupnosti“, ker je razširjal informacije, ki so napeljevale na krivdo tožeče stranke v zvezi z zatrjevanimi dejstvi. Iz tega naj bi izhajala kršitev tajnosti disciplinskega postopka in preiskave, ki naj bi bila še toliko resnejša, ker naj bi OLAF istočasno priznal, da ni imelo ravnanje tožeče stranke nobenega finančnega vpliva na proračun Unije.
- 201 Nazadnje, „načelo zaupnosti“ naj bi kršil tudi predsednik EESO, ker je 21. januarja 2020 na seji predsedstva EESO razkril vsebino končnega poročila. Poleg tega bi moral EESO po mnenju tožeče stranke Parlament pozvati k izpustitvi njenih osebnih podatkov v različnih sporočilih, ki so se nanašala na njegov proračun ali na dejstva, ki so se ji očitata.
- 202 EESO te trditve izpodbija.

- 203 Opozoriti je treba, da lahko sodišče Unije tožbeni razlog ali očitek zavrne kot brezpredmeten, če ugotovi, da ne more povzročiti predlagane razglasitve ničnosti, tudi če bi bil utemeljen (glej sodbo z dne 19. novembra 2009, Michail/Komisija, T-50/08 P, EU:T:2009:457, točka 59 in navedena sodna praksa).
- 204 V zvezi s tem zadostuje po zgledu EESO ugotoviti, da trditve, ki se nanašajo na neprimerno ravnanje Parlamenta in izjave urada OLAF pred Odborom Parlamenta za proračunski nadzor, ki nista stranki v tem postopku, ne vplivajo na zakonitost izpodbijanega sklepa, saj teh dejanj ni mogoče pripisati EESO, ki je avtor izpodbijanega sklepa.
- 205 Zato je treba trditve v zvezi s tem, da naj bi OLAF in Parlament kršila člen 10(2) Uredbe št. 883/2013 in člen 4(1) Uredbe 2018/1725, zavrni kot brezpredmetne.
- 206 Kar se tiče trditve v zvezi s tem, da je predsednik EESO članom predsedstva na seji 21. januarja 2020 razkril vsebino poročila urada OLAF, na kar je bilo prvič napoteno v repliki, jo je treba zavrni kot neutemeljeno, in sicer ne glede na njeno dopustnost z vidika člena 84(1) Poslovnika.
- 207 Tožeča stranka, ki je bila na tej seji navzoča, ni namreč predložila nobenega elementa, s katerim bi bilo mogoče zavrni pojasnila EESO, ki navaja, da je predsednik člane predsedstva zgolj obvestil o obstoju poročila urada OLAF in spremljevalnih priporočilih z enim samim namenom, to je pripraviti sklic posvetovalnega odbora.
- 208 Iz spisa je še razvidno, da so se drugi člani predsedstva z vsebino nezaupne različice poročila urada OLAF nazadnje seznanili šele 3. junija 2020, ko je posvetovalni odbor svoja priporočila predložil predsedniku EESO, potem ko je tožeča stranka lahko uveljavljala svoja stališča o vsebini tega poročila in o teh priporočilih.
- 209 Glede na navedeno je treba četrti tožbeni razlog zavrni kot delno brezpredmeten in delno neutemeljen.

Odškodninski zahtevki

- 210 Tožeča stranka na podlagi člena 340, drugi odstavek, PDEU predlaga, naj se EESO naloži, da ji plača odškodnino v višini 250.000 EUR za premoženjsko in nepremoženjsko škodo, ki naj bi jo utrpela.
- 211 Nepremoženjska škoda naj bi za tožečo stranko nastala zaradi izključitve iz njenega poklicnega okolja, zaradi katere naj bi bila prizadeta. V zvezi s tem naj bi nastop direktorja urada OLAF pred Odborom za proračunski nadzor 3. februarja 2020 nepopravljivo škodoval njeni časti in ugledu, saj naj bi ta člane navedenega odbora obvestil o vsebini končnega poročila, ne da bi bila tožeča stranka zaslišana in ne da bi bilo dokazano, da bi lahko imele obtožbe zoper njo finančni vpliv za Unijo.
- 212 Dalje, EESO naj bi z uvedbo disciplinskega postopka zoper tožečo stranko brez opredeljenega regulativnega okvira in s sklicevanjem v izpodbijanem sklepu na Sklep Parlamenta z dne 13. maja 2020 o razrešnici glede izvrševanja splošnega proračuna Evropske unije za proračunsko leto 2018 in na Resolucijo Parlamenta z dne 14. maja 2020 prav tako škodoval njenemu ugledu in časti.

- 213 Zato naj bi to, da se tožeča stranka ni mogla izreči o dejstvih, ki so se nanašala nanjo, pri njej vzbudilo občutek frustracije, tesnobe in nepravilnosti, kar naj bi imelo hude posledice za njeno zdravstveno stanje in zasebno življenje ter naj bi neposredno izhajalo iz ravnanja urada OLAF.
- 214 Tožeča stranka iz teh razlogov predlaga povrnitev nepremoženjske škode, ki jo *ex æquo et bono* začasno ocenjuje na 200.000 EUR, kar naj bi bilo sorazmerno z napakami, ki naj bi jih storili EESO, Parlament in OLAF. Vendar je tožeča stranka v repliki navedla, da Splošnemu sodišču prepušča presojo ustreznega zneska za povrnitev njene nepremoženjske škode.
- 215 Premoženjska škoda tožeče stranke naj bi bila enaka stroškom, ki jih je priglasila za potrebe svoje obrambe od januarja 2020 in jih ocenjuje na 50.000 EUR. K temu še dodaja, da če bi bila tožba zavrnjena, ne bi bilo dopustno, da se tožeči stranki naloži plačilo stroškov nagrad, ki jih je EESO imel v zvezi s storitvami zunanjega odvetnika.
- 216 EESO te trditve izpodbija.
- 217 V zvezi s tem iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je nepogodbena odgovornost Unije odvisna od izpolnitve več pogojev, in sicer mora obstajati dovolj resna kršitev pravnega pravila, katerega cilj je podeliti pravice posameznikom, škoda mora biti dejanska, med kršitvijo obveznosti, ki je naložena avtorju akta, in škodo, ki je nastala oškodovancem, pa mora obstajati vzročna zveza (glej sodbo z dne 10. septembra 2019, HTTS/Svet, C-123/18 P, EU:C:2019:694, točka 32 in navedena sodna praksa; glej v tem smislu tudi sodbo z dne 19. aprila 2012, Artegodan/Komisija, C-221/10 P, EU:C:2012:216, točka 80).
- 218 Poleg tega je treba, če eden od teh treh pogojev ni izpolnjen, tožbo zavrniti v celoti, ne da bi bilo treba preučiti druge pogoje za obstoj navedene odgovornosti (glej sodbo z dne 29. aprila 2020, Tilly-Sabco/Svet in Komisija, T-707/18, neobjavljena, EU:T:2020:160, točka 114 in navedena sodna praksa).
- 219 V obravnavani zadevi je treba ugotoviti, da tožeča stranka meni, da je utrpela škodo zlasti zaradi nezakonitega ravnanja urada OLAF pred Odborom Parlamenta za proračunski nadzor.
- 220 Vendar je tožeča stranka v tožbi kot edino toženo stranko navedla EESO.
- 221 Torej je lahko v okviru te tožbe dopusten samo predlog tožeče stranke, naj ji EESO povrne škodo, ki naj bi jo utrpela zaradi nezakonitega ravnanja tega organa. Za povrnitev škode, ki ji jo je povzročila druga institucija, mora vložiti odškodninski zahtevek zoper institucijo, ki se ji očita dejanje, zaradi katerega je odgovornost nastala (glej v tem smislu sklep z dne 2. februarja 2015, Gascogne Sack Deutschland in Gascogne/Evropska unija, T-577/14, neobjavljen, EU:T:2015:80, točka 23 in navedena sodna praksa).
- 222 V zvezi z neprimernim ravnanjem EESO je treba opozoriti na sodno prakso, v skladu s katero je treba predloge za povrnitev premoženjske ali nepremoženjske škode zavrniti, če so tesno povezani s predlogi za razglasitev ničnosti, ki so bili zavrženi kot nedopustni ali zavrjnjeni kot neutemeljeni (glej sodbo z dne 19. decembra 2019, ZQ/Komisija, T-647/18, neobjavljena, EU:T:2019:884, točka 202 in navedena sodna praksa).
- 223 Iz zgoraj navedenega pa je razvidno, da izpodbijani sklep ne vsebuje nobene nezakonitosti in da je bil postopek njegove priprave izpeljan ob spoštovanju pravice tožeče stranke do obrambe. Tožeča stranka nikakor ne pojasnjuje, zakaj zgolj to, da je bilo v izpodbijanem sklepu napoteno na Sklep

Parlamenta z dne 13. maja 2020 o razrešnici glede izvrševanja splošnega proračuna Evropske unije za proračunsko leto 2018 in na Resolucijo Parlamenta z dne 14. maja 2020, pomeni dovolj resno kršitev pravnega pravila, katerega cilj je podeliti pravice posameznikom, ki naj bi jo zakrivil EESO.

224 Ker torej prvi pogoj za ugotovitev odgovornosti Unije v obravnavani zadevi ni izpolnjen, je treba odškodninske zahteve zavrniti, ne da bi bilo treba preučiti druge pogoje za navedeno odgovornost.

225 V teh okoliščinah je treba tožbo v celoti zavrniti.

Stroški

226 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se plačilo stroškov na predlog naloži neuspeli stranki. Ker tožeča stranka ni uspela, se ji v skladu s predlogi EESO naloži plačilo stroškov, vključno s stroški postopkov za izdajo začasne odredbe.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (osmi senat)

razsodilo:

1. Tožba se zavrne.

2. KN se naloži plačilo stroškov, vključno s stroški postopkov za izdajo začasne odredbe.

Svenningsen

Mac Eochaidh

Pynnä

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourggu, 1. septembra 2021.

Podpisi